

De tweede leg

Ayó

Afscheid nemen is niet het gemakkelijkste dat er is. Of het nou van een kind is dat ver van huis gaat studeren of een boezemvriend die ten grave wordt gedragen. Ook het afscheid van deze column valt mij zwaar. Ik heb er een bepaalde verbintenis mee gekregen die niet gemakkelijk los te laten is. Maar ook hier blijven de mooie herinneringen. Aan de vele voorvallen en vreugdemomenten met Renzo, die ik sinds zijn geboorte in mijn columns heb kunnen vastleggen. En natuurlijk met Xavio die er vier jaar later bijkwam. Ik ga er gemakshalve van uit dat beiden de inhoud later op prijs stellen.

Ik dank de Amigoe voor de gelegenheid die mij gegund werd en vooral de toenmalige hoofdredactrice Elodie Eloise die mij uitnodigde om over mijn tweede leg te schrijven. Wat heb ik daar de afgelopen jaren van genoten, ondanks alle stress om er tijd voor vrij te maken, leuke thema's te bedenken en een passende foto te vinden. Op de momenten dat ik niets wist te bedenken brachten de kinderen op spontane wijze de oplossing. Dan gebeurde er plotseling iets onvergetelijks of kwamen ze met een onverwachte vraag of opmerking. Zoals de vraag van Renzo op een dag bij het opstaan: "papa, vandaag is het dus morgen?" De avond ervoor had ik hem uitgelegd dat de volgende dag morgen heette. Dit werd natuurlijk onmiddellijk de column 'Morgen bestaat niet'.

Ik heb geprobeerd de column dicht op mijn huid en die van de kinderen te schrijven, maar er tegelijkertijd voor gezorgd dat het grotere publiek zich erin kon herkennen. Niet dat ik er een wijze boodschap mee wilde uitdragen. Zoals ik met Elodie had afgesproken, trachtte ik simpelweg met een greep uit ons dagelijks leven de relatie van een vader met de kinderen uit zijn tweede leg te doorgronden. Een fenomeen dat blijkbaar niet vaker was uitgediept. Uit reacties van lezers kon ik gelukkig opmaken dat men plezier aan de columns beleefde. Ik kreeg na verloop van tijd zelfs een paar vaste fans, die mij vroegen waar de column bleef als ze hem een tijdje niet gezien hadden. Soms werd ik in de supermarkt door een vreemde aangesproken. Die zag Renzo in het gangpad heen en weer rennen en herkende hem als het jongetje van de column. Zo zijn Renzo en Xavio al op hele jonge leeftijd publieke figuren geworden, iets waar ik in het begin niet bij stilstond, maar dat in de toekomst hopelijk positief voor ze uitpakt. Misschien dat ik de columns in boekvorm laat bundelen. Zoals wijlen mijn grote vriend en collega columnist Roy Evers ook deed.

Last but not least dank ik mijn lieve vrouw Denise die mij als proeflezer van alle vijftig columns steeds aangaf wat nog net door de beugel kon voor de krant. Zonder haar had ik überhaupt nooit een tweede leg gehad. Met pijn in mijn hart zeg ik ayó!

Ronny Lobo

